

Een reis met een doel

Wouter maakte een foto van de kilometerstand. Dat deed zijn vader ook altijd voor ze het buitenland inreden. Hij keek naar de deinende maisvelden, de rekkende en strekkende reizigers en de afvalcontainers met daarboven bordjes over Afrikaanse varkenspest. Al met al best een mooie pauzeplek.

Wat kan iemand lang op de wc zitten! Als hij dat had geweten was hij nog een rondje gaan lopen en hij had zin in een Rolo, van de tankshop. Nu was het te laat. Ruth zou niet snappen waar hij heen was en hem gaan zoeken en dan duurde het allemaal nog langer. Hij zag Nederlandse gezinnen potten pindakaas neerzetten op de picknicktafels. Twee broertjes hadden ruzie over wie waar mocht zitten.

Rechts tikte er iets tegen het raam. Hij keek op en registreerde niet meteen wat hij zag. Een pluizenbol met daarachter het jurkje van zijn vriendin. Ze bukte zich en keek lachend door het raam. Hij klikte haar deur open.

‘Kijk, wat schattig. Zat onder de rododendron daar. Is toch zielig om te laten zitten? Al die mensen die er zo aan voorbij lopen!’

Wouter keek haar aan.

‘Hij is niet vies hoor, ik heb hem al op teken gecheckt. En hij is zo klein, ik kan hem gewoon vasthouden tijdens de reis.’

‘Tijdens de reis?’

‘Ja als jij rijdt bedoel ik, als ik rijd zal ik wel een doosje maken, of...’

Eindelijk had ze het afgrijzen van zijn gezicht gelezen.

‘Serieus? Een zwervkat? Wat voor ziektes heeft dat dier?’

‘Waarom zou hij ziektes hebben? Kijk zijn vachtje ziet er goed uit...’

Wouter deinsde terug. Hij zag hoe twee kleine oogjes hem aankeken. Ruth aaide het kopje waardoor de oogjes naar achter getrokken werden. ‘Idioot hè, dan heeft iemand ineens geen behoefte meer aan een dier en dan wordt hij zomaar gedumpt.’

‘Waarschijnlijk hoort hij bij een nest en heeft hij zijn moeder nog nodig.’

Ruth stopte met aaien en staarde naar het dier.

Verzekerd van zijn gelijk stapte Wouter de auto de uit. Hij had dit vaker gezien, van die nesten jonge katjes in de berm bij een tankstation. Behoorlijk zielig allemaal, maar hij was niet de aangewezen persoon om asieltje te spelen.

‘Kom we gaan kijken.’

Ruth liep al naar het wc-gebouw terug. Wouter versnelde zijn pas.

‘Waar was het precies?’

Na een kwartier zoeken was er geen enkel spoor van een kattenfamilie. Ruth had het dier inmiddels Wallie, genoemd, ‘van de film, weet je wel, over die robot?’ maar Wouter had er niet op gereageerd. Hij kende geen film over een robot die Wallie heette en dat kon hem ook niks schelen want hij wilde helemaal geen kat. Al heette hij Willy van *Free Willy* of Simba van *The Lion King*.

Hij wilde gewoon met zijn vriendin op vakantie en dat was al een opgave. Hij had het gevoel dat er een relatie gered moest worden. De vakantie stond een half jaar gepland, maar de laatste tijd voelde het als een reis met een DOEL.

Moest hij nu zijn relatie redden door een wildvreemd zwerfbeest mee in zijn auto te nemen?

‘Ik zal hem verzorgen.’

Wouter zuchtte en keek hoe een peuter werd meegetrokken het wc-hokje in.

‘En dan bedoel ik niet zoals een achtjarig meisje dat nooit het hok verschoont.’

‘Het hok?’

‘Ja van een cavia of een hamster ofzo.’

Even was Wouter de draad volkomen kwijt. ‘Welke cavia?’

‘Nee bij wijs van spreken, gekkie. En ik zorg dat hij vaccinaties krijgt als we terug zijn en ik wil ook wel het voer betalen.’

Als we terug zijn. Daar had Wouter nog niet eens aan gedacht. Dat het beest er dan nog steeds was.

‘En ik zal elke avond afwassen.’

Waar had hij dat eerder gehoord?

Zomervakantie 2004.

Hij lag met zijn broertje Luuk in de tent. Zijn hart bonsde in zijn keel. Wat hij net had gezien kon hij niet bevatten. De beelden herhaalden zich. Zijn broertje van zestien had staan zoenen met de vrouw van de campingbaas. Hij had ze gesnapt achter het sanitair gebouw, waar hij – blijkbaar net zoals zijn broertje – de gewoonte had om achterlangs te lopen, in plaats van via de snelste weg terug. Zijn hele perspectief veranderde. Plotseling voelde hij zich de jongste.

Het leek alsof hij al die tijd de wereld verkeerd begrepen had.

‘Maar ze is toch, ik weet niet, veertig jaar ouder ofzo?’

‘Dertig.’

‘Vind je haar dan leuk?’

‘Weet ik veel. Gewoon. Lekker.’

‘En de campingbaas?’

‘Ja die weet het niet natuurlijk. En je houdt je mond.’

Wouter staaarde naar het tentdoek. Tuurlijk hield hij zijn mond. Hij wist niet eens wat hij hem precies zou moeten vertellen.

‘En ook tegen Pa en Ma.’

Langzaam draaide Wouter zijn hoofd naar Luuk en ineens verscheen er een geschrokken uitdrukking op Luuks gezicht.

‘Je gaat toch niks tegen ze zeggen?’

Wouter haalde zijn schouders op.

‘Please niet man, ik zal elke avond afwassen.’

Elke avond afwassen. Het ultieme ruilmiddel voor wat dan ook. Net als: een week lang de hond uitlaten. Of: de kattenbak verschonen.

Absoluut niet.

En opnieuw voelde hij zijn perspectief op de wereld veranderen. Ging hij in zijn eentje een relatie lopen redden in de vakantie? Was dat waar hij vakantie voor had genomen?

Hij wist ineens wat er te redden viel. Geen katje. Niet zijn relatie. Daar viel al niks meer aan te redden. Die was al volledig ingericht op Ruths wensen. Opnieuw was hij het sukkelkje.

Hij moest zichzelf redden.

En daar ging dat katje – hoe heette hij? Freddie? – hem bij helpen.

‘Dan eten we elke avond patat,’ zei hij. En zonder om te kijken liep hij terug naar de auto die inmiddels half in de zon stond.

Ze reden weer.

‘We zijn nog in Nederland. Ik wil hem zo snel mogelijk laten controleren,’ zei Wouter.

Blij keek Ruth hem aan. Hij glimlachte.

‘Bel jij een dierenarts in Heerlen of Maastricht?’

Ze had zijn opmerking over patat volkomen verkeerd geïnterpreteerd als iets gezelligs. Maar het gaf niet, hij had een plan.

Hij volgde het telefoongesprek maar half.

‘We kunnen over een uur al terecht in Heerlen. Het kon met spoed omdat we op vakantie gaan.’

‘Super’ zei Wouter.

Het dier zat ineengedoken op de schoot van Ruth. Ze legde haar hand op zijn been.

‘Vind je het stiekem toch wel leuk?’

Wouter knikte.

‘Wist ik wel.’

In Heerlen hadden ze nog een half uur. Ze aten een ijsje op het plein tegenover de dierenarts. Het katje zat nog steeds op Ruths schoot.

‘Wist je dat ik Luuk een keer gesnapt heb met de vrouw van een campingbaas?’ zei Wouter.

‘Echt? Wanneer?’

‘Jaren geleden. Hij was pas zestien.’

‘Goh. Nou ja, hij heeft ook wel de looks.’

Het deed Wouter niks. Gek hoe je een hele relatie in een uurtje vaarwel kon zeggen.

Voor de dierenarts stelde hij voor dat ze alleen zou gaan. Zij had hem immers gevonden en kon het beste het verhaal doen. Hij wachtte wel buiten.

In de aangrenzende dierenwinkel kocht hij een pluizig speelgoedmuisje.

Hij tilde haar koffer uit de auto en legde hem samen met haar matje en slaapzak op het bankje waar ze een ijsje hadden gegeten. Naast de rododendron.

Het muisje legde hij erbovenop.

‘Voor Wallie’ schreef hij op het tankbonnetje en legde het onder het cadeautje.

Toen reed Wouter weg.

In zijn achteruitkijkspiegel zag hij de grote paarse bloemen wuiven in de wind.